

tion. Hvorledes gaar det nu med Ene- retten? Staten har været liberal, og det private Initiativ har faaet Lov til at røre sig, oprette Byposter osv., men har maattet opgive det igen, og i Dag bryder Postvæsenet sig ikke det ringeste om, at jeg besørger et Par Breve fra Jylland til København. Postvæsenet er i sig selv saa mønsterværdigt ordnet, at det deri har en Betyggelse for sin Eksistens.

Man ynder at fremstille det saaledes, at Socialismen ikke kan gennemføres. I Tyskland blev det meddelt, at den socialistiske Stat vilde gaa i Stykker, fordi man, naar den var etableret, ikke kunde faa sine Støvler pudsede. Her lader det til, at det ærede Medlem for Løvel (Anders Nielsen) mener, at det vil gaa galt, hvis det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borghjerg) skulde blive udkommanderet paa Jordarbejde. Hvis man tænker sig, at den socialistiske Stat er afhængig af den Slags Smaating, og at den er en saadan kunstig sammentømret Ordning, at det hele styrter sammen, blot man piller ved det paa et eller andet Omraade, tager man fejl. Hvis det, naar Staten selv overtager Produktionen, gaar paa alle Omraader, som det gaar i Dag med Postvæsenet, vil Befolkningen være moden til at gennemføre den socialistiske Stat paa den mest betryggende Maade.

Hvis man den Dag i Dag levede under mønsterværdige Tilstande, saa at man kunde sige, at der intet var at indvende mod Ordningen, som den er nu, kunde man sige: „Hvorfor skulle vi arbejde for noget nyt?“ Men saadan er det jo slet ikke. De Herrer, som have haft Ordet her under denne Debat, have alle været med til at fortælle, hvor daarlige Forholdene ere, og hvor magtesløse vi staa overfor det Faktum, at vi nu gaa daarlige Tider i Møde. En Ting ved man, at naar Socialismen naar frem til den Ordning, som tilstræbes, vil man ikke faa Forhold, hvorunder der lides Nød, fordi der er for mange Nødvendighedsartikler, for mange Fødemidler. Jeg vil sige til de Herrer, som have saa travlt med at bekæmpe Socialismen, at de skulde hellere tage fat paa den Opgave, som ligger lige for, nemlig at spekulere paa at finde en anden Vej, hvorved de, der dyrke Jorden, kunne faa det fulde Udbytte, og hvorved vi kunne undgaa de daarlige Tider, som sikkert meget snart ville komme.

Vi have ogsaa hørt under Finanslovedebatten, hvorledes Mængder af Børn her i Samfundet leve under de elendigste For-

hold, sideordnet med, hvorledes Børnene leve paa Herlufsholm og Sorø Akademi. Jeg synes, det er Forhold, som ligge nærmere at tage fat paa for de Herrer end at spekulere paa, hvordan det vil gaa i den socialistiske Stat. Naar man her i Landet ser Adelsens Borge Side om Side med de usleste Hytter, hvor Menneskene leve under de daarligste Forhold, forekommer det mig ogsaa, at her er en Opgave for de Herrer at tage op, for man vil kunne forstaa, at netop disse Forhold ere en langt bedre Agitation for Socialismen end 100 Foredrag. Netop den Maade, hvorpaa Samfundet udvikler sig, fremkalder Agitation for vort Parti, og derfor gaar det frem. Den højtærede Konseilspræsident sagde, at der var ingen Fare for, at Husmænd og Landarbejdere skulde slutte sig til Socialismen. Der blev sagt: Se til de sidste Valg og Spaadommene forud for det, og hvis vi fik Valg i Dag, vilde det gaa endnu bedre, og derfor var der ingen Fare for, at den danske Husmand og Landarbejder skulde slutte sig til Socialismen. Jeg vil sige: Se til Resultaterne fra sidste Valg, til mine Side-mænd, Repræsentanterne for Fakse (Staining), Silkeborg (J. Christensen) og Skanderborg (H. Rasmussen), og det gælder ogsaa for mit eget Vedkommende. Det viser, at Husmænd og Landarbejdere i stedse stigende Grad slutte sig til Socialismen i Forstaaelse af, at det er den eneste Vej, ad hvilken de kunne komme frem og naa bedre Forhold. Og de Herrer have ikke gjort Forsøg paa at anvise andre Veje end den, vi have anvist.

Naar den højtærede Minister var saa glad ved de sidste Valg og sagde, at de Profetier, der vare fremkomne, vare gjorte til Skamme, synes jeg, den højtærede Minister burde have været mere maadeholden i sine Udtryk. Da vi i 1901 fik Venstrestyre, var der en Folketingsmand, der udtalte, at nu vilde der komme gyldne Tider for Venstre. Sidste Valg viste, at Venstre gik ned fra 130,000 til 94,000 Stemmer, medens Socialdemokratiet gik op fra 47,000 til 76,000. Er det en Ting, som et Venstreministerium særlig kan glæde sig over i samme Aandedræt, som Ministeriet erklærer at være en Modstander af Socialismen, og at dets Opgave skal være at hindre dens Fremtrængen? Er det Tilliden hos Vælgerbefolkningen, man har bygget paa? Hvordan ser det ud med denne Tillid? Der blev ved sidste Valg afgivet 300,000 Stemmer, og deraf var der 94,000 — ikke en Gangen Trediedel —, der erklærede, at de havde Tillid til Ministeriet. Er det den Slags